

Sygn. akt IV KK 180/19

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 24 czerwca 2019 r.
sprawy **J.M.**
skazanej z art. 286 § 1 kk i innych
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanej
od wyroku Sądu Okręgowego
w K.
z dnia 17 września 2018 r., sygn. akt IV Ka [...]
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego
[...] w K.
z dnia 29 stycznia 2018 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2) obciążyć skazaną kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy [...] w K. wyrokiem z dnia 29 stycznia 2018 r., II K [...], m.in. uznał J.M. za winną dwóch ciągów przestępstw popełnionych od września 2006 r. do kwietnia 2016 r.:

- I. wypełniających dyspozycję art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 276 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i 65 § 1 k.k. przez doprowadzenie Gminy Miejskiej K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem po usunięciu i ukryciu rachunków wystawionych przez dostawcę produktów warzywnych – J.K. i podrobieniu oraz

przedłożeniu innych rachunków o dostawie tych produktów dla Zespołu Szkolno – Przedszkolnego nr [...] w K., gdzie oskarżona zatrudniona była jako intendentka, i na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i 91 § 1 k.k. wymierzył karę 2 lat pozbawienia wolności i 200 stawek dziennych grzywny po 20 zł za stawkę,

II. wypełniających dyspozycję art. 276 k.k. i 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i 91 § 1 k.k. wymierzył karę roku pozbawienia wolności.

Następnie Sąd na podstawie art. 85 § 1 k.k., 85a k.k. i 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonej karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał ją do naprawienia szkody przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej Gminy kwoty 14.736,09 zł oraz obciążył oskarżoną kosztami postępowania.

W apelacji obrońca zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przez przyjęcie, że oskarżona dopuściła się przypisanych czynów, na skutek dyskwalifikacji zeznań M.O. i E.Z., a jednocześnie dania wiary zeznaniom J.K. i B.J., zaś „z ostrożności procesowej” podniósł zarzut rażącej surowości kary.

Obrońca wniósł o zmianę wyroku przez uniewinnienie oskarżonej albo złagodzenie kary i warunkowe zawieszenie kary łącznej.

Wyrokiem z dnia 17 września 2018 r. Sąd Okręgowy w K. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w części skazującej oskarżoną.

W kasacji obrońca zarzucił „rażące naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 433 § 2 w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez nieprawidłowe przeprowadzenie kontroli odwoławczej i zaakceptowanie dowolnej oceny dowodów dokonanej przez Sąd pierwszej instancji, to jest:

- a) błędnej oceny wyjaśnień skazanej, poprzez ich dyskwalifikację, pomimo faktu, że nie istniały ku temu podstawy,
- b) błędnej oceny zeznań świadków M.O. i E.Z., poprzez ich dyskwalifikację jedynie ze względu na zbieżność z linią obrony skazanej,
- c) błędnej oceny zeznań świadków J.K. i B.J., poprzez bezkrytyczne danie im wiary, pomimo okoliczności, że depozycje powyższe zawierały daleko idące sprzeczności i budził szereg wątpliwości,

d) nieprawidłowe przeprowadzenie kontroli odwoławczej i brak dokonania ewaluacji oceny dowodów przez Sąd I instancji w zakresie realizacji zarzucanych skazanej przestępstw, wobec braku jakiegokolwiek logicznego i weryfikowanego uargumentowania tych kwestii w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji, co doprowadziło do nieuzasadnionego przyjęcia, iż skazana popełniła zarzucane jej czyny i skazania jej na 2 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 200 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 20 zł, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego nie dawała podstaw do przypisania skazanej popełnianie zarzucanych jej czynów.”

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu albo uchylenie obu wyroków i przekazanie sprawy Sądowi I instancji – do ponownego rozpoznania.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej upoważnia do skrótowego ustosunkowanie się do jej zarzutów (argument z art. 535 § 3 k.p.k.).

Oczywiście chybiony jest zarzut naruszenia przez Sąd odwoławczy dyspozycji art. 433 § 2 k.p.k. zobowiązujący ten Sąd do rozważenia wszystkich zarzutów i wniosków zawartych w środku odwoławczym. Lektura uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego prowadzi do niewątpliwego wniosku, że wywiązał się on z ciążących na nim powinności, i to w stopniu wyższym niż należały. Poza uwagę Sądu odwoławczego nie pozostały żadne istotne argumenty apelacji. Stwierdzić należy, że Sąd ten mimo, że dysponował wyczerpującym uzasadnieniem wyroku Sądu Rejonowego w zakresie oceny wyjaśnień oskarżonej i zeznań kluczowych świadków, wymienionych również w kasacji, nie poprzestał na odwołaniu się lub do odesłania autora apelacji do motywu Sądu meriti, ale sam ponownie wykazał, dlaczego zeznania J.K. i B.J. są wiarygodne, z jakich zaś powodów nie mają tego waloru depozycje M.O. i E.Z. w kwestiach dotyczących istoty sprawy.

Z kasacji jednoznacznie wynika, że przywołując zarzut „kasacyjny”, bo naruszenia art. 433 § 2 k.p.k., przedstawia ona własną ocenę dowodów i dąży przez to do wywołania ponownej ich kontroli przez Sąd kasacyjny, czyli

do zdublowania oceny apelacyjnej; tym razem w kierunku pożądanym przez kasację. W świetle rygorów postępowania kasacyjnego (kasacja jest nadzwyczajnym, a nie – zwyczajnym środkiem zaskarżenia) jest to oczekiwanie daremne.

Końcowo odnosząc się do argumentów zawartych na s. 13 i 17 kasacji, zwrot sprawy Sądowi I instancji w trybie art. 449a § 1 k.p.k. nastąpił tylko ze względu na brak dostatecznej oceny prawnej zachowania oskarżonej, a nie z powodu braku lub niedostatku oceny dowodów osobowych czy rzeczowych. Zaś kara odzwierciedlać ma również okoliczności obciążające, w tym czas tego zachowania (ponad 9 lat) realizującego znamiona wielu czynów (zob. uzasadnienie Sądu odwoławczego – s. 71). Zatem Sąd ten rozważył (należycie) również zarzut rażącej niewspółmierności kary.

Z przytoczonych względów oddalono kasację jako oczywiście bezzasadną.